

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Велики Преслав, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, III СЪСТАВ, ГО, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Соня Анг. Стефанова

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ПЛ. САВОВА**
като разгледа докладваното от Соня Анг. Стефанова Гражданско дело № 20213610100702 по описа за 2021 година

Производството по настоящото дело е образувано по предявени от М. СВ. Г. срещу КР. ИВ. К. кумулативно обективно съединени иски претенции с пр. осн. чл. 127, ал. 2 от СК за предоставяне упражняването на родителските права по отношение на роденото от съвместното съжителство на страните малолетно дете на ищцата, определяне на местоживеенето му при нея и относно личните отношения между детето и ответника, иск за издръжка на детето с правно основание чл. 143, ал. 2 от СК и иск за издръжка за минало време за периода от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год. по чл. 149 от СК. В исковата си молба ищцата сочи, че с ответника живели на семейни начала от 2012 год. до месец септември 2019 год. Излага, че от семейното им съжителство имат родено едно дете – Е.К. И.а. Ищцата твърди, че отношенията между него и ответника се влошили след раждането на тяхното дете. Релевира, че през периода на съвместното им съжителство ответникът не работил, а финансова подкрепа семейството получавало от майката на ищцата. Навежда твърдение, че от раздялата им с ответника до настоящия момент живее заедно с детето Е. и дъщеря си от предходна връзка (Н.) в жилището на нейните родители в град С.. Твърди, че от месец септември 2019 год. до настоящия момент ответникът не е заплащал издръжка за малолетното си дете. Счита, че необходимият размер на ежемесячната издръжка за детето възлиза на 300 лева, като намира, че 200 от тях следва да бъдат плащани от ответника, а 100 – от ищцата. Твърди, че ежедневно подсигурява джобни на детето в размер на 4 лева. Соци, че заплаща ежемесячна такса в стола на посещаваното от детето учебно заведение. Излага, че детето често участва в олимпиади, за които също се дължат такси. Моли съда да постанови решение, по силата на което упражняването на родителските права по отношение на малолетното им дете да бъде предоставено на нея, местоживеенето му да бъде

определена при нея, като в полза на детето бъде присъдена ежемесечна издръжка в размер на 200 лева, с падеж 5-то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, до настъпване на законовите основания за изменение или прекратяване на така присъдената издръжка. Предлага да бъде определен режим на лични контакти между детето и баща му, както следва: всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10:00 часа в събота до 17:00 часа в неделя (с преспиване), 1 месец през лятната ваканция, когато майката не е в платен годишен отпуск, от 10:00 часа на първия ден до 17:00 часа на последния ден. Предявява претенция с пр. осн. чл.149 от СК за осъждане на ответника да заплати в полза на малолетното дете издръжка за минало време, за периода от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год. в размер на 2160 лева (по 180 лева за всеки изминал месец). В съдебно заседание ищцата се явява лично заедно с процесуалния си представител като поддържа исковата си претенция и моли да бъде уважена.

В законоустановения срок ответникът депозира отговор на исковата молба, в който заявява, че е съгласен страните да постигнат споразумение по въпросите по чл. 127, ал. 2 от СК. Изразява несъгласие с претенцията по чл. 149 от СК като заявява, че е изплащал издръжка на детето през 2021 год., но издръжката е била давана на ръка на ищцата. Моли искът с пр. осн. чл. 149 от СК за осъждането му да заплати сумата от 2160 лева, представляваща издръжка за минало време за периода от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год., да бъде отхвърлен. Ответникът се явява лично и с процесуалния си представител в последното по делото открито съдебно заседание като заявява, че поддържа отговора на исковата молба и моли исковата претенция по чл. 149 от СК да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0783/17.06.2013 год. на Община Шумен, страните по делото са родители на детето Е.К. И.а, родена на 15.06.2013 год.

Не е спорно между страните, че същите са заживели на семейни начала от 2012 год. и са се разделили фактически през месец септември 2019 год., като детето е останало да живее при своята майка.

По делото е представена Служебна бележка изх. № 101/ 30.11.2021 год., издадена от Директора на СУ „Св.св. Кирил и Методий“, гр. С., от която се установява, че детето Е.К. И.а е ученичка в 2а клас, дневна форма на обучение и посещава занятията редовно.

От приложеното Решение № 79/14.04.2014 год., постановено по гр.д. № 485/2013 год. по описа на РС – Велики Преслав, влязло в законна сила на 01.05.2014 год. и представеното Удостоверение за раждане, изд. въз основа на акт за раждане № 830/30.07.2004 год. става ясно, че ищцата има още едно дете – Н. Ивайлова Н.ова, родено от предходно съжителство с друг мъж, по отношение на което упражнява родителските права.

Изготвен е и социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – Велики Преслав изх. № ПР/Д-Н-ВП/ 11-006/08.02.2022 год., от който се установява, че жилището на адреса в

гр. С., ул. „Н.а Й. Вапцаров“ № 1 представлява едноетажна къща, собственост на бабата по майчина линия – С.Г.Г., състояща се от 4 стаи – хол, детска стая, спалня и кухня. Стаите са обзаведени с необходимите ел. уреди за едно домакинство и мебели. За децата има самостоятелна стая, обзаведена според нуждите и възрастта им. Хигиенно-битовите условия са много добри. Детето Е., както и сестра й Н. към момента се отглеждат от майката. Посетено е и жилището на ответника, находящо се в гр. С., ул. „Генерал Скобелев“ № 23, като е отразено, че представлява двуетажна къща, състояща се от по 4 стаи на етаж – хол, детска, спалня, кухня, баня и тоалетна. Къщата е собственост на бабата по бащина линия – Еленка Димитрова И.а. Отбелязано е, че ищцата работи като хигиенист и получава месечно трудово възнаграждение в размер на МРЗ. Работното време е от 08:00 часа до 17:00 часа, пътува от и до работното си място със служебен транспорт. Отражено е, че в почивните дни реализира допълнителни доходи от събиране на трюфели в размер на около 300 лева месечно. Допълнителна финансова подкрепа ищцата получава от своята майка, която от дълги години работи в Испания и регулярно ѝ изпраща парични средства. Ответникът работи на частна практика в сферата на дърводобива и получава месечен доход от дейността си от около 750 лева.

Посочено е, че Е. е много привързана към майка си и баща си. Гостува често на баща си с приспиване, където се среща и с баба си Еленка, с която са в много добри взаимоотношения. Е. обича много и по-голямата си сестра Н..

Представено е допълнително споразумение № 36/05.01.2022 год. към Трудов договор № 406/29.01.2018 год., трудовия договор и служебна бележка изх. № 446, от които е видно, че ищцата работи на длъжност „Чистач“ и получавала месечно брутно трудово възнаграждение в размер на МРЗ.

Пред съда ответникът декларира, че работи в областта на дърводобива и реализира месечен трудов доход в размер на около 750 лева.

По делото са разпитани трима свидетели – свид. А. и Ю., водени от ищцата и свид. И.а, водена от ответника.

Според първата група свидетели, водени от ищцата, последната е много грижовна майка. И двамата са категорични, че ищцата М. е тих, спокоен човек, обичащ силно децата си. Грижи за тях полага единствено тя. И двамата свидетели са разбрали от ищцата, че след раздялата през 2019 год. ответникът не е изплащал издръжка за Е.. Ищцата им разказала за една случка на Нова година през 2021 год., когато детето получило за подарък 45 лева, които били взети от баща й.

На показанията на тази група свидетели се противопоставят показанията на свидетелката, водена от ответника. Същата излага, че страните по делото са в много добри отношения. Сочи, че детето Е. често гостува на баща си. Разказва, че когато се разболе, лекарствата се купуват от него. Навежда твърдения, че бащата на детето редовно осигурява средства за издръжката му – веднъж миналата година дали пари на ищцата, но свидетелката не видяла точно колко, платил сметката в заведението, в което Е. празнувала рождения си ден предното лято около 300 лева, дал на учителката от училището на Е. сумата от 400 лева за

летен лагер. Излага, че ответникът купувал на детето якета, ботуши, като тъй като якетата са закупени отдавна, вече са умалели на детето, а обувките се разлепили. Купил й колело от Швейцария и телефон „Самсунг“. По отношение на подаръка от 45 лева заявява, че тя лично е дала тази сума за закупуване на подарък на детето, но тъй като магазините били затворени, парите останали у сина й. След това парите били дадени на детето, като свидетелката лично се е обадила на ищцата, за да я попита дали това е така.

Пред първоинстанционния съд са изслушани и двамата родители. Ищцата заявява, че желае тя да полага грижи за отглеждането на детето. Счита, че при нея детето се чувства добре. Излага, че има работа и постоянни трудови доходи, което й помага да отглежда както Е., така и Н.. Ответникът не се противопоставя упражняването на родителските права по отношение на детето Е. да бъдат предоставени на майката. Съгласен е и с предложения от ищцата режим на лични контакти, който бащата да осъществява с детето. Изразява готовност да изплаща ежемесечна издръжка за в бъдеще в размер на 200 лева.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По иска за предоставяне упражняването на родителските права следва да се вземат предвид интересите на децата, преценени с оглед и на следните обстоятелства: родителски качества, полагане грижи и умения за възпитание, подпомагане подготовката за придобиване знания, трудови навици, социално обкръжение и битови условия; възраст и пол на децата, привързаност между деца и родители, помощ на трети лица и др.

Не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че детето Е.К. И.а е родено по време на съвместното съжителство на страните.

Не е спорно, а се установява и от събраните гласни доказателства, че родителите са разделени от повече от 2 години. Също не е налице спор относно обстоятелството, че от момента на раздялата, детето Е. живее заедно с майка си в дома на бабата по майчина линия в град С..

От събраните по делото доказателства безспорно се установи, че детето има изградена силна емоционална връзка, както със своята майка и членовете на разширеното й семейство, така и със своя баща и баба си по бащина линия. Установи се също така, че майката е годна да отглежда детето си, като по отношение на критерия родителски капацитет, настоящият съдебен състав счита, че предимство следва да се даде на майката. Относително ниската възраст на детето Е. (8 години) предполага нуждата му от непосредствена майчина грижа. Освен това детето е от женски пол, което в общия случай (като настоящият казус не прави изключение) означава, че майката е по-пригодна да го отглежда и възпитава. И двамата родители работят като получават постоянни доходи. Същевременно се установи, че голяма финансова помощ оказва майката на ищцата, която работи в чужбина и разполага с възможността да подпомага парично дъщеря си и внучките си. Не се спори, че след раздялата на страните, детето Е. е останало да живее при своята майка, заедно със сестра си Н. и е свикнало с обкръжението и обстановката в дома й в гр. С..

В заключение, съобразявайки целият комплекс от обстоятелства, с оглед интересите на детето и като съобрази и обстоятелството, че ответникът не се противопоставя, съдът

намира, че упражняването на родителските права по отношение на Е. следва да се предостави на майката, като бъде определено местоживеенето ѝ при нея.

Относно режима на лични контакти:

По делото следва да бъде определен режим на лични контакти на бащата с детето. Лични отношения по смисъла на чл.106, ал.1 от СК са контактите между детето и този родител, на когото не са предоставени за упражняване родителските права. Тези контакти следва да бъдат строго времево определени, като се съобразяват особеностите на всеки конкретен случай и се създава най-благоприятна възможност, като водещ следва да е интересът на самото дете (чл. 59 от СК).

Съгласно чл. 124, ал. 2 от СК детето има право на лични отношения с родителите си, когато те не живеят заедно. Следователно е необходимо да се определи такъв режим на лични отношения, който да позволява на децата да израстват в емоционална и духовна хармония, като опознаят и обикнат всеки един от родителите. В този смисъл корелативно на тяхното право на лични контакти с родителите е задължението на техните майка и баща да общуват пълноценно с тях, за да съдействат за тяхното психо-физическо израстване. Следва да се отбележи, че производството по чл. 127, ал. 2 СК по своята правна същност има характеристиките на спорна съдебна администрация - осъществяване на съдебна намеса в гражданско-правни отношения, в резултат на която, поставеното съдебно решение замества липсващото споразумение между родителите по чл. 127, ал. 1 СК. Тази намеса е регламентирана в обществен интерес с цел охраняване интересите на децата, поради което служебното начало има превес над диспозитивното начало. Ето защо, съдът не е обвързан от искането на страните в производството, а е оправомощен от закона да уреди отношенията между спорещите служебно и по целесъобразност, като съблюдава висшия интерес на детето.

Предвид изложеното и като съобрази събраните по делото доказателства съдът намира, че с оглед интересите на детето режимът на лични контакти с баща му трябва да бъде определен, както следва: всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10:00 часа в събота до 17:00 часа в неделя (с преспиване), 1 месец през лятната ваканция, когато майката не е в платен годишен отпуск, от 10:00 часа на първия ден до 17:00 часа на последния ден, както и винаги когато детето изяви желание.

По отношение на издръжката с пр. осн. чл. 143 от СК

Съгласно чл. 143 СК родителите дължат издръжка на непълнолетните си деца, независимо от това дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. С оглед наведеното от ответницата твърдение, че е безработна, както и събраните в подкрепа на това твърдение писмени доказателства, следва да се отбележи следното: възможността за плащане на издръжка е винаги обективна и конкретна и се определя от имуществото и доходите на задълженото лице, като съобразно чл. 235, ал.3 ГПК тази преценка следва да бъде извършена към момента на устните състезания пред съответната инстанция (т. 2 от Постановление № 5/ 16.11.1970 год. по гр.д. № 5/70 год. на Пленума на ВС). Независимо от горното, издръжката по чл. 143 СК се дължи винаги, доколкото, както по-горе беше отбелязано, родителите са длъжни да издържат децата си до навършване на

пълнолетие.

Размерът на издръжката, съгласно чл. 142 СК, се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Към настоящата 2022 год. минималната работна заплата за страната е 650 лева съгласно ПМС № 331/26.11.2020 г., т.е. минималния размер на издръжката за дете е 162.50 лева. От 1 април 2022 год. се очаква минималната работна заплата за страната да стане 710 лева, т.е. минималния размер на издръжката за дете ще бъде 177,50 лева.

В конкретния случай видно от представените по делото доказателства, детето Е. е на 8 години и е ученичка. По делото не са представени доказателства, от които да се установява, че е налице необходимост от допълнителни разходи, извън общоприетите. От показанията на свид. И.а се установява, че детето участва в певческа група. От приложената по делото декларация за доходите на бащата се установява, че същите са в размер на 750 лева месечно. Майката получава месечно трудово възнаграждение в размер на МРЗ и допълнителен доход от около 300 лева месечно от събиране на трюфели. Съдът съобрази и обстоятелството, че майката има алиментни задължения и към другото си дете Н., родено от предходното ѝ съжителство с друг мъж.

Предвид изложеното за нуждите на детето Е., при съобразяване на неговата възраст, конкретните му потребности от храна, облекло, учебни пособия, липсата на изключителни нужди извън общоприетите, както и финансовата възможност на родителите, съдът намира, че цялостната издръжка за детето следва да е в размер на 300 лв. Предвид обстоятелството, че непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето се полагат от майката, справедливо е заплащането на по-голямата част от издръжката да се присъди в тежест на бащата, като същият изрази съгласие и готовност да заплаща 200 лева. Остатъкът следва да се поеме от майката.

При настъпване на промяна в обстоятелствата всяка от страните може да поиска промяна на определения с настоящето решение режим на лични контакти и изменение на размера на дължимата месечна издръжка. Определеният от съда размер на дължимата месечна издръжка не е пречка ответникът при възможност да предоставя издръжка и в по-висок размер от определения.

По отношение на издръжките с пр. осн. чл. 149 от СК

Съгласно чл. 149 от СК издръжка за минало време може да се търси най-много за една година преди предявяването на иска.

Претендира се издръжка за детето Е. за минал период от време от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год.

Установи се по делото, че страните са разделени от есента на 2019 год. като през този период за детето се е грижила майка му.

От събраните по делото доказателства съдът намира за безспорно доказано, че бащата не е предоставял финансови средства за задоволяване потребностите на детето на майката. Бащата не е участвал в отглеждането на детето през претендирания период и не е изплащал ежемесечна издръжка.

За да достигне до този извод съдът внимателно анализира събраните по делото гласни

доказателства като взе предвид обстоятелството, че свид. И.а е близка роднина на ответника – негова майка и отчете евентуалната ѝ заинтересуваност от изхода на делото. След като прецени целия събран доказателствен материал, настоящият съдебен състав кредитира показанията на водените от ищцата свидетели като обективни и достоверни. По отношение на твърдението, че детето Е. получило подаръка от 45 лева, които били взети от бащата, по принцип показанията на първите двама свидетели не са непосредствени, а почиват на разказ на ищцата, но за същата случка разказва и водената от ответника свидетелка, която признава, че е дала 45 лева на внучката си Е. с идеята да си купи подарък. И.а заявява, че тъй като магазините били затворени, 45-те лева останали в ответника. Твърди, че сумата била върната на детето, но това нейно твърдение противоречи на последващото ѝ изявление, че е звъннала на ищцата, за да провери дали парите са били в детето. Предвид изложеното, съдът намира, че следва да се довери на първите двама свидетели, които разказват, че в крайна сметка сумата от 45 лева не е била дадена на детето, за да си купи подарък от баба си по бащина линия, а е останала при ответника. Показанията на свид. И.а не следва да бъдат кредитирани в частта касателно изплащаните от ответника суми, тъй като на първо място показанията на свидетелката не са непосредствени – ответникът ѝ е разказал, че е дал цитираните от свидетелката парични суми. И.а само веднъж е станала свидетел на предаване на парична сума от ответника на ищцата, но не може да посочи нито кога по-конкретно е била дадена, нито в какъв размер. На второ място, както по-горе беше посочено свидетелката е заинтересувана от благоприятен изход на делото за нейния син и по-конкретно – от отхвърляне на исковата претенция с пр. осн. чл. 149 от СК. На трето място, не са ангажирани никакви други доказателства (гласни или писмени), установяващи извършените плащани.

Колкото до твърденията, че ответникът купувал на дъщеря си подаръци – дрехи, обувки, колело, мобилен телефон, съдът намира, че закупуването по поводи и празници на подаръци, независимо от паричната им стойност, не освобождава ответника от задължението му ежемесечно да участва финансово в обгрижването на своето дете.

Предвид всичко изложено, съдът е на мнение, че ответникът следва да бъде осъден да заплаща на детето си издръжка за минало време за една година преди датата на завеждане на иска на осн. чл. 149 от СК. Съобразно доходите на родителите и възрастта на детето, съдът счита, че за периода от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год. следва да се определи обща необходима издръжка от 250 лв. за детето, от които по бащата следва да заплаща по 180 лева.

При определяне размерът на издръжката съдът съобрази обстоятелството, че към 2021 год. (и до 1 април 2022 год.) минималната работна заплата е 650 лева, т.е. най-ниската сума за издръжка на дете е към този период е била в размер на 162,50 лв. Присъдената издръжка, която е само с по близо 20 лева повече от минималната гарантира един необходим минимум за задоволяване на основни нужди на детето и заплащането на издръжка в така определения размер на би затруднило бащата.

По разноските в настоящото производство:

На основание чл. 1 от ТДТ по ГПК вр. чл. 69, ал. 1, т. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде

осъдена да заплати държавна такса върху размера на присъдената издръжка с правно основание чл. 143 от СК, в размер на 288 лева (4% от размера на тригодишните платежи).

Съдът намира, че на нито една от страните не следва да се присъждат разноски. За разлика от исковото производство, в настоящото производство на спорна съдебна администрация не се решава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а се оказва съдействие относно начина на определяне на режим на лични отношения с дете, тоест липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Съдебното решение, което следва да изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на детето, ползва и двамата родители, поради което всяка от тях понася разноските, които е направила, независимо от изхода на спора (в този см. Определение № 385 от 25.08.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3423/2015 г., I г. о., ГК).

Така мотивиран, Районен съд – Велики Преслав:

РЕШИ:

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете Е.К. И.а с ЕГН: ***** на майката М. СВ. Г. с ЕГН: *****, с адрес – гр. С., ул. “Н.а Й. Вапцаров” № 1 и определя местоживеенето му при нея.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични контакти на бащата КР. ИВ. К. с ЕГН: ***** с детето Е.К. И.а, както следва: всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10:00 часа в събота до 17:00 часа в неделя (с преспиване), 1 месец през лятната ваканция, когато майката не е в платен годишен отпуск, от 10:00 часа на първия ден до 17:00 часа на последния ден от месеца и при изявено желание от страна на детето, като вземането и връщането на детето следва да става от и в дома на майката.

ОСЪЖДА на осн. чл. 143 от СК КР. ИВ. К. с ЕГН: ***** да заплаща на малолетното дете Е.К. И.а с ЕГН: *****, чрез неговата майка и законен представител М. СВ. Г., месечна издръжка в размер на по 200 (двеста) лева, платими до пето число на месеца, за който се дължи издръжката, считано от датата на завеждане на исковата молба – 08.12.2021 год. до настъпване на законни причини за изменение или прекратяване на издръжката.

ОСЪЖДА на осн. чл. 149 от СК КР. ИВ. К. да заплати на малолетното дете Е.К. И.а, чрез неговата майка и законен представител М. СВ. Г., издръжка за минало време в размер на по 180 (сто и осемдесет) лева месечно или в общ размер на 2160 (две хиляди сто и шестдесет) лева за периода от 07.12.2020 год. до 07.12.2021 год.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението в частта му на издръжката, на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА КР. ИВ. К. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Велики Преслав държавна такса върху определения размер на издръжките с пр. осн. чл. 143 от СК в размер на 288 лева, както и 5 лв. при евентуалното служебно издаване на изпълнителен лист от съда.

Решението подлежи на обжалване пред Шуменски окръжен съд в двуседмичен срок от

съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____